

ПАГОНЯ

РЭГІЯНАЛЬНЫ АГЛЯД: ГОРАДНЯ — ВІЛЬНЯ — БЕЛАСТОК

ЗАСНАВАНА ў 1920 г.

№ 23 (37)

6—12 жніўня 1993 года

Кошт 5 рублёў

ВЫХАД З паліўна-энэргетычнага КРЫЗІСУ.

ФАРНЫ КАСЬЦЕЛ у Горадні. Вяртаньне да людзей.

«БАСОВІШЧА-93». Вынікі фэстывалю маладой беларускай музыкі.

ПРАГРАМА ТЭЛЕПЕРАДАЧ на тыдзень. Менск — Максіма — Варшава.

Госьці з Кітаю

4 жніўня Горадню наведала дэлегацыя з Кітаю. Прадстаўнікі Камітэту па зынешніх спраўах Усекітайскага Сходу на чале са старшынём Янам Чжэнем наведалі вобласць для высьвітлення магчымасцяў дзелавога супрацоўніцтва. Гасцей цікавяць дасягненыні ў галіне сельскай гаспадаркі, перапрацоўчай і лёгкай прамысловасці. Адбылася сустрэча са Старшынём Гарадзенскага аблвыканкаму Зм. Арцыменем, пасля якой было наладжана знаёмства з гісторычнымі мясцінамі Горадні. 5 жніўня госьці наведалі гарадзенскі тонкасуконны камбінат і калгас «Кастрычнік» Гарадзенскага раёна.

С. Л.

Да доктара са сваімі лекамі

Каб атрымаць неабходную медыцынскую дапамогу, некаторыя менчукі пачалі хадзіць на прыём да дактароў са сваімі лекавымі прэпаратамі. Старэйшая сястра менскага псіханэўралагічнага шпіталю Аляксандра Мельнікава зазначыла, што ў шмат якіх сталічных шпіталях і паліклініках не хапае нават стэрыльныя ваты.

Г. У.

Малюнак С. ХАРЭУСКАГА

Беларусь прапануе супрацоўніцтва

У Менску выйшла ў сьвет першае выданьне зборніка «Рэспубліка Беларусь: магчымасці дзелавога супрацоўніцтва», якое падрыхтавана інфармацыйна-камэрцыйным цэнтрам пры Міністэрстве замежных спраў рэспублікі. Асноўнае прызначэнне зборніка — даць агульнае ўяўленьне аб эканамічным патэнцыяле Беларусі і пазнаёміць замежных партнёраў з асноўнымі заканадаўчымі актамі, якія рэгламентуюць гаспадар жыцьцё нашай дзяржавы. У выданьні таксама акрэслены перспектыўныя прыярэзтныя сферы прыцягнення замежных інвестыцый у эканоміку, ёсць у ім звесткі пра банкаўскую сістэму Беларусі, адресы і тэлефоны буйнейшых банкаў рэспублікі.

Бізнесменам з-за мякы вельмі прыдадзены каардынаты міністэрства, камітэту, камісіі РБ, гандлёвых прадстаўніцтваў замежных краін у рэспубліцы, рэспубліканскіх зынешнегандлёвых арганізацый, дыпламатычных прадстаўнікоў у нашай краіне і амбасадаў РБ у тых краінах, дзе яны ўжо адчынены.

Надрукавана выданьне на беларускай, расейскай і ангельскай мовах.

А. У. Мілінкевіч:

«Назва вуліцы павінна выхоўваць»

Сямідзесяцігадовае панаванье на Беларусі марксісцка-ленінскай ідэялёгіі не магло не адбіцца на назвах вуліц, плошчаў у населеных пунктах. У кожным горадзе яны былі названыя імёнамі Маркса, Энгельса, Леніна, гэроў рэвалюцыі й грамадзянскай вайны, рускіх пісьменнікаў і іншых людзей, якія ніякага дачынення да рэспублікі ня маюць. У выніку беларускія гарады і мястэчкі страцілі свой твар, сваю своеасаблівасць. Выправіце становіща, якое склалася, прызваны тапанімічныя камісіі. У кастрычніку 1990 года Гарадзенскі гарсавет прыняў рашэнне аб вывучэнні гісторыі горада й пераглядзе назваў вуліц. Як вынік, была створана гарадзкая тапанімічна камісія, апошні склад якой зацверджаны 20 мая 1992 года. Гутарка з яе старшынём, намеснікам старшыні гарвыканкама Аляксандрам Уладзіміравічам Мілінкевічам прапануеца чытачам газэты.

— Аляксандр Уладзіміравіч, што зроблена ўдзельнікамі камісіі за час яе існаванья?

— У склад яе ўвайшлі прафэсары, дацэнты універсітэта, усяго 26 чалавек, людзі, якія добра ведаюць гісторыю Горадні. У архівах яны адшукалі шмат звестак. Цяпер па старажытнаму цэнтру існуе багаты матэрыял, зроблены рээстр па вуліцах, якія знаходзяцца там, а іх калі 60. Мой абавязак — расказаўшы пэўную гісторыю, пераканаць дэпутатаў, што менавіта так павінна называцца вуліца. Па нашай прапанове змененныя назывы вяслі вуліц: Навазамкавая — на Давыда Гарадзенскага, А. Кашавога — на Вялікую Траецкую, 8 Марта — на Малую Траецкую,

К. Цэткін — на Дамініканскую, Замкавы тупік — на Цеснью, Крупскай — на Стэфана Баторыя, Энгэльса — на Гарадзічансскую, Пасіянары — на Калючынскага, плошча Леніна — на Тызэнгаўза. Не пажадалі дэпутаты, каб плошча Савецкая называлася Стары рынак.

Часам нас папракаюць, што мы не съплюемся. Але ж складана знайсці неабходныя звесткі. Я нядаўна прачытаў у пэрыядычным друку, што 10 лютага 1931 года польскія ўлады зьмянілі назвы 170 вуліц, гэта прыкладна ўсе тады існаваўшыя. Калі адшукаем гэты съпіс, працаваць будзе лягчэй. Зараз галоўнае, каб быті шыльды для вуліц, якія называюцца інакш.

— А чому няма новых шыльдаў?

— Справа ў тым, што тэхнолагія іх вырабу вельмі складаная. У Горадні на прымесловых прадпрыемствах іх зрабіць немагчыма. Спрабавалі мясцовыя мастакі, але нічога не атрымалася, патрэскалася фарба. З верасня мінулага года ў Берасці намі зроблены заказ. Але ж з боку вытворцаў няма зацікаўленасці, бо надта малая колькасць шыльдаў нам неабходна. Звярталіся да іх мэра, ён абяцаў дапамагчы. Хутка павінны прывезці першыя ўзоры.

— Чым кіруюцца члены камісіі пры выбары назвы?

— Звычайна бяром назывы больш старажытныя. Калі пра гэта з'вестак няма, то, як і нашы продкі, называем у залежнасці ад таго, куды яна вядзе ці што на ёй знаходзіцца. Лічу, што не абавязкова пытаць у людзей, бо думкі іх недастатковыя абрэзаныя з-за няведання гісторыі. Мы адказна ставімся да справы, бо, не дай Божа, пасля нас хтосьці яе будзе перарабляць. Назвы вуліц павінны выхоўваць чалавека, абуджаць у ім патрэбы, цікавасць. І калі іх бяруць з гісторыі іншых дзяржав, яны ня маюць культурна-гісторычнага сэнсу.

(Працяг на 4 стар.).

6—12 жніўня 1993 г.

ПАЛІТЫКА

Шырокі двор, ды й невялікі збор?

Узгадаеца мітынг у старым парку Горадні, арганізаваны дэмактарычнымі рухамі — БНФ, Грамадой ды й іншымі. Людзей сабралася небагата. Не павялічыла іх колькасьць і бадзёрая музыка, што гучала з дынамікай. Прыышлі тыя, хто падзяляе погляды на сучасныя палітычныя працы ў рэспубліцы з боку Беларускага Народнага фронту, Сацыял-дэмакратіі. Заўважым, нямнога прыхільнікаў прывялі пад сваімі штандарамі с.с. К. Жынь, М. Сылесарчук, М. Патрэба...

Але Бог з імі, з прысутнымі. Можа, якраз паўплывала тое, што дзень быў працоўны, будзённы, запоўнены клопатамі й турботамі пра хлеб наяўны. Ды я ня ўсё ж вымяраеца лічбамі, нарэшце!

Мяне ж уразіла тое, пра што гаварылі перад мікрофонам арганізатары. Раней так пераказвалі перадавіцы цэнтральных газет палітічні фарматыры й агітатары. Па-другое, навошта агітаваць за дэмакратію й прагрэс удзельнікамі мітынгу, калі яны даўно з агітаваныя й перакананыя. Агітаваць якраз трэба тых, хто не прыйшоў. Гаварыць ж пра дрэны й нікчэмны Вярхоўны Савет, неразумны ўрад, партакратату і бюракратату, марудлівасць рэформаў — паўтараць вядомае й неаднакроць чытанае.

Здаецца, кіраўнікі БНФ усіх уздоўніяў дапусцілі пралік у тактыцы. Яны аўтаматычна запісалі ў свае рады ўсіх, хто падпісаўся за датэрміновыя выбары ў вышэйшы ворган улады, за праўядзенне рэфэрэндуму. Амаль 500 тысячаў — лічба значная. Але ці азначае гэта стопрацэнтную падтрымку курсу БНФ? Думаю, што не. Адна справа патрабаваць адстаўкі, а іншая — ва ўсім падзяляць пазыцыі Народнага фронту.

Другая памылка, на маю думку, заключаецца ў непатрэбнай мітусыні вакол ПКБ, ДСПС і іншых арганізацый сацыялістычнай арыентацыі. Палоханыя грамадзства жахамі паслья прыходу апошніх да ўлады, звароту

партакратычных мэтадаў кіраваньяня й. д. вядзе толькі да рэакцыі ў адказ, тым жа запалохваньнем людзей магчымасцю прыходу да ўлады «карыйчневых», «нацыяналістуў» — і як вынік — беларускім Карабахам. Прычым, палеміка з абодвух бакоў вядзеца з навешваньнем ярлыкоў, зневажаньнем, няўменьнем спрачаца й даводзіць сваё пераканаўчай аргументавана.

Прайграюць жа й тыя, й тыя. А палітычны капіталец непрыкметна назапашваюць трэція — прыхільнікі цэнтрысцкіх пазыцый накшталт Шушкевічавай. — Гэтыя не палохаюць, гэтыя займаюцца спрэвай: рыхтуюцца да выбараў, перацягаюць патэнцыяльных выбаршчыкаў на свой бок, разумна разважаюць пра эканоміку, шляхі выхаду з кірізу грамадзства без гвалту, пра дысыплюні працы, спрэвядлівае размеркаваньне... Гавораць пра тое, што хочуць пачуць людзі, аб чым думаюць і што непакоіць. За цэнтрыстамі пойдзе значная колькасьць грамадзян.

Ужайнае змаганье паміж камуністычным съветапоглядам і дэмакратычнымі рухамі выкарыстоўвае яшчэ адна сіла — прафсаюзы. Цяпер лідары былых «школаў камунізму» пайшлі ва-банк. Да рашучых дзеяньняў падштурхоўвае пагроза страсціцаў назаўсёды падтрымку працоўных, бо апошнія пераконваюцца, што прафсаюзы — гэта міф, абароны ад іх не дачакаешся. Па-другое, прафсаюзы губляюць падтрымку ў выглядзе шматмільённых грашовых субсідый. Вось чаму функцыянеры ад прафсаюзаў раптам рашуча заявілі аб недаверы Вярхоўнаму Савету й ураду, аб гатоўнасці пачаць зьбіраць подпісы для праўядзення рэфэрэндуму, падтрымкі забастовачнага руху. Яшчэ ўчора яны маўчалі, не падтрымлілі БНФ, калі тыя з'явіліся да народу Беларусі выказаца за рэфэрэндум, які паспяхова патапіла ў юрыдычнай кручкатворчасці большасць Вярхоўнага Савета. Няўжо зноў спатрэбяцца подпісы? А мо

прасьцей патрабаваць выкананы Закон аб рэфэрэндуме на падставе ўжо сабраных?..

Цікава было сачыць за публікацыямі ў вабласной будаўнічай газеце «Высота» пад рубрыкай «Партыйны перекресток». Тон задаў кіраўнік гарадзенскай гарадзкой арганізацыі ДСПС В. Архіпаў. Нездарма кажуць, што новае — гэта добра забытае старое.

Аўтар сумленна паўтарыў ленінскія думкі наконт улады, дыктатуры, пабудовы сацыялізму, зрабіў парапаньні цяперашняга стану рэспублікі з нядаўнім часамі, на яго думку, багатымі й шчаслівымі. Ну, як заўсёды, бо стала модным, выказаўся за дзяржаўнасць рускай і беларускай мою, аднаўленчыне СССР.

Пазыцыя Ул. Архіпава не спадабалася сябру Рады Гарадзенскай філіі БНФ А. Лобану. Замест аргументацыі — эмоцыі й пераход на асобу. Што ў сваю часу віклікала абурэйнічы чытача В. Цітова. І тут многа словаў, высокай патэтыкі, спрэчных высноў, спроба пераканаць нібыта працэнтамі й нібыта фактамі. А сутнасць тая ж: добра жылося ў СССР, дзе было бязплатнае мэдыцынскае абслугоўванье й адукцыя. Аднак аўтару не удалося узъняцца вышэй пераказаньня публікацыі «Советскай Беларуссии», хача ёй была спроба аналізу й лагічнага перакананьня. Відаць, мала чытатэ толькі газету «Мы и время», «Політика. Позіцыя. Прогноз». Трэба мець і ўласную думку.

На дзіве падобны на допіс А. Цітова й матэрыял «Ответ разгневанному «Адраджэнцу» некага А. Міхайлава. Дарэчы, ён напісаў: «Я не член партii и не состою в ДСПС...» А дарэмна. І ПКБ, і ДСПС маглі б ганарыцца такім сябрам. Бо як не стараўся аўтар быць памяркоўным у сваіх выказаньнях, усё ж ягонае палітычнае крэда відавочнае: БНФ — дрэна, БЗВ — дрэна, перабудова, распачатая М. С. Гарбачовым — дрэна. Стабільнасцю Беларусі А. Міхайлаву палічыўся. Якая ж стабільнасць, калі нават паслухмияня заўсёды прафсаю

зы пачалі выводзіць людзей на вуліцы й пратэставаць супраць дзеяньняў урада В. Кебіча, чые слова з задавальненнем прыводзіць «не член партii»...

Спадар А. Міхайлав узбройўся крытычнай дубінай супраць эканамічнай праграмы БНФ (старой, заўважым), дзе ўбачыў «фразэрство, популизм, наукообразные фразы» толькі таму, што праграму зацьвярджалі «театровед и поэт, филолог и врач, литературовед и физик, т. е. люди, весьма далекие от экономической науки». Можа, шаноўны А. Міхайлав эканаміст па адукацыі? Тады яму й карты ў рукі. Няхай паразаважае над выказаньнямі «вялікіх эканамістў» з урада рэспублікі, якія нядаўна ў прымым эфіры пацяшалі слухачоў дэзячым лепетам аб эканамічных рэформах, стабілізаціі вытворчасці і інш. Былі яны разумнымі, калі Расея давала крэдыты, танную нафту й газ. Няхай цяпер пакажуць сваё ўмелства ў рыначнай эканоміцы. Больш спадзявацца няма на каго. Хіба падпарадковавацца дыкта ту Нацыянальнага Банка Расеі (нават не ўрада) і здаца на міласьць пераможцам. Вось вам і ўся эканоміка з праграмамі, паездкамі па далёкіх і блізкіх краінах, падпісаным пратаколамі ў намерах. Нібыта єздзілі, нешта падпісвалі, а народ у галечы. Но ў спадара ці таварыша А. Міхайлава поўныя кішэні грошай? Тады іншая справа. Бедны багатому не таварыш.

Замест работы сярод людзей, ў разабрацца цяжка) сварацца паміж сабой, авбінавачваюць адзін другога ў дэмагогіі. Камусьці гэтая валтузьня на руку. Глядзіш, ціхенька пройдуць у Саветы, створаць урад, запануюць. А шчырыя барацьбы застануцца ў разబітага карыта. І ўсё ад таго, што ня могуць узъняць галовы, каб убачыць зоры. А па зорах пра-кладваюць шлях.

В. ЗАДАЛЯ,
дэпутат вабласнога Савета, палітолаг.

Выход з паліўна-энэргетычнага крызісу й ўмацаванье дзяржаўнай незалежнасці

* 14—15 ліпеня гэтага года ў Менску прышла міжнародная канфэрэнцыя краін Балтыйска-Чарнаморскага рэгіёну «Шляхі выхода з паліўна-энэргетычнага крызісу», у якой прынялі ўдзел прадстадынікі Украіны, Летувы, Латвіі й Беларусі. Прапануем чытам чытам «Пагоні» даклад З. Пазыняка, які быў прапанаваны ўдзельнікамі канфэрэнцыі.

Шаноўныя спадары! Наша канфэрэнцыя мае практычныя харарат і вызначана канкрэтнымі й даволі вузкімі задачамі — разгледзець агульныя праблемы выходу з паліўна-энэргетычнага крызісу шляхам стварэння балтыйска-чарнаморскага нафтавага калектара. Ажыццяўленне такоі задачы было б эканамічна выгадна ўсім краінам Усходняй Эўропы, выклікала бы разыўціце раўнапраўных партнёрскіх адносін паміж дзяржавамі. Стан, у якім апынуліся краіны Балтыйска-Чарнаморскага рэгіёну паслья распаду СССР, нельга называць нармальным ні ў эканамічных, ні ў палітычных адносінах. У Савецкім Саюзе імпэрская палітыка дамінавала над эканомікай. Эканамічныя інтарэсы рэспублік ня ўлічваліся. Існавала строгая цэнтралізацыя, стваралася адзінай імпэрскай ваенна-індустрыяльнай дзяржава. Паслья яе распаду, перабудовы і вызваленія былых рэспублік галоўнай эканамічнай праблемай для краін Балтыйска-Чарнаморскага рэгіёну стала пытанье паліўна-энэргетычнага забеспячэння. Праблема створаная для нас у значнай ступені штучна

й абумоулена манапольным існаваньнем Расеі на нафтавым рынку Усходняй Эўропы. Для нашых краін аднолькава востра паўсталі пытанье стварэння якасна новых краін сыварыні для забеспячэння энэрганосібітату. Праблема не выглядала бы так драматична, каб наш усходні сусед не выкарыстоўваў сваю часовую энэргетычную перавагу ў палітычных мэтах, галоўны сэнс якіх — стварэнне жорсткай эканамічнай і палітычнай залежнасці нашых дзяржаў ад Расеі, забеспячэнне дамінантнага становішча Расеі ў Усходняй Эўропе, нават падаўляючы сувэрэнітэт усходнеэўрапейскіх краін, што вынікае з дзеяньняў найбольш шавіністичных расейскіх дзеячоў і груповак.

Другія прычыны надзённасці гэтага пытання — нерашучая і непрадуманая эканамічнай палітыкай усходнен-эўрапейскіх дзяржаў. Што тычыцца Беларусі, напрыклад, і ў значнай ступені Украіны, то палітыка іх краініцтва накіравана, па сутнасці, на захаванье адміністратyўнай эканомікі з наданьнем уласна-камэрцыйнай ролі дзяржаўным адміністратyўным арганам. Гэтыя людзі працягваюць існаваць і кіравацца адміністратyўнай залежнасцю і на скільнай змены становішча.

Тым на менш, аб ёктыўна, як бачым, ва ўсіх краінах Балтыйска-Чарнаморскага рэгіёну Усходняй Эўропы існуюць аднолькавыя праблемы з усходам і аднолькавыя задачы на захадам.

У гэтай сітуацыі неабходна каардынаваць палітыку па эканамічным і асаб-

ліва паліўна-энэргетычным пытаньням усіх краін Балтыйска-Чарнаморскага рэгіёну, і выказвае зьдзіўленне, што яе да гэтага пары няма. Эканамічнае выгода такай каардынацыі відавочная. Рашэнне пытаньня паліўна-энэргетычнага забеспячэння, хача б частковае, палепшила б сітуацыю ў вытворчасці, у сацыяльна-псіхалагічнай сферы, садзейнічала б умацаванью нацыянальных валютаў, зьніжэнні інфляцыі, а ў рэшце рэшт, съвязацца з дзяржаваю.

Узгаданыне эканамічнай і паліўна-энэргетычнай палітыкі балтыйска-чарнаморскіх краін мае, на мой погляд, добрыя стабілізуючыя пэрспектывы для ўсяго рэгіёну Усходняй Эўропы. Агульная аўтаномная сістэма забеспячэння дастаўкі нафты можа ісціна зьмяніцца становішча, дае магчымасць усім вольна ўзьдыхнуць, пе-райсці ад становішча выжывання да зъмястоўнага будаўніцтва сваіх дзяржаў, паскорыць палітычныя ціск з усходу.

Гісторыя узаемадносін нашых краін з усходам і аналіз становішча пераканаўчы, што, які бы не была сістэма ўлады ў Расеі, якія б мэты яна не дэкларавала, там заўжды будуць упłyўзовыя групы, якія імкніцца да экспансіі і падаўлення, да ўзънясенія ролі палітыкі над эканомікай, да выкарыстання эканамічнага шантажу ў імпэрскіх інтарэсах. Палітыка гэтых груп будзе вызначенай і тым больш адкрытай, тым больш будзе спакуса выкарыстаць нашу слабасць, разъяд-

нанье й эканамічную безбароннасць. Сітуацыя паказвае, што супрацьстаяць паліўна-энэргетычнаму шантажу на ўстане нават такая багатая патэнцыяльна моцная краіна як Украіна. Паслья распаду СССР нашыя краіны выпалі з гэапалітычнай супрацьвагі, якая склалася паміж усходам і захадам. Вырваўшыся з імпэрскіх межаў, кожная з нашых краін съпрацьстаяць хутчай на захад, імкніцца вярнуцца ў Эўропу, жадае стаць стабільнай у сістэме новых узаемадносін. Але захад існуе ў іншай сістэме эканамічных каардынат. Нават такія краіны як Польшча, Чэхія, Славакія, Венгрыя пайшлі ўжо далёка наперад. Эканамічныя рэспублікі адносіны з імі з гэтай нагоды выклякаюць пэўныя цяжкасці. У той жа час мы чуме за съпіною цяжкое дыханье старой імпэрыі, якія ўсё яшчэ тримае нас за руку, імкніцца вярнуцца. Мы апынуліся якім паміж усходам і захадам.

6—12 жніўня 1993 г.

3

ГРАМАДЗТВА

Вотчына па-ласасянску

Калі ў рэдакцыю «Пагоні» завітаў падзвіжнік адраджэння ісламу Юсуф Крыніцкі, то па ягонаму выгляду я адразу здагадаўся, што здарылася нешта незвычайнае. Спадар Крыніцкі прысёў на прапанаване яму крэсла й распачаў свой апоявяд. Першае, што згадаў госьці — гэта тое, што жыхары Ласосна забаранілі весьці дасьледчыя работы па адбудове бліз мястэчка мусульманскай мячэці. Па словах Юсуфа, некалькі дзесяткай людзей, узброеных віlamі й сякерамі, прыйшлі на надзел, які нядайна выдзеліў пад будову Гарадзенскі гарыканкам, і заявілі, што ніякіх храмаў, апроч каталіцкіх, у Ласосна ня будзе. Таму, каб пазбегнуць

непараразименія, спэцыялістам, якіх на сродкі мусульманскай дыяспары выклікалі з Менску, лепей адазваць назад, а працы па дасьледванню глебы спыніць. Зразумеўшы катэгарычнасьць заявы сялян, працы прыпынілі, а Крыніцкі са скаргай пайшоў у гарыканкам і да біскупа пана Кашкевіча. І ў гарыканкаме, і ў рэзыдэнцыі біскупа Юсуфа выслушалі, абяцалі дапамогу. Біскуп сам асабіста абраўшася да мястэчка й паразмаўляць з вернікамі. У гарыканкаме вырашылі пайсці больш простым шляхам. Узялі, ды затэлефанавалі ў праўленне мясцовага калгасу: так, маўляў, існуе пэўнае рашэнне на перадачу 0,5 га

Фатаграфавай Б. МЕШЧАРАКОУ.

часткі свайго сувэрнітэту, вынікам гэтага будзе стварэнне тут расейскага стратэгічнага плацдарму. Няўко не зразумела, што сітуацыя створыць непасрэдную пагрозу ўціску на Украіну. Ці будзе спакойна глядзець на гэта Польшча, Латвія, Летува? Я пропаную рэальная ўявіць і ацаніць такую пэрспектыву, таму што гэта не абстрактная разумовая выснова. З усходу робіцца рэальная крокі антыдэмакратычных праймпэрскіх сіл, каб рэалізаваць свае замыслы.

Узаемадносіны ў гэапалітыцы, як і ў эканоміцы, маюць свае заканамернасці. Уявім, што ў Расеі няма ніякіх шавіністычных, пракамуністычных і праймпэрскіх уплывовых на палітыку сіл. Уявім, што там цывілізаціі ўрад. Аднак тэрыторыя, колькасць насельніцтва, эканамічныя патэнцыялы Расеі настолькі агромністы, што ні адна дзяржава на ўсходзе Эўропы ня можа ёй супрацьстаяць. Нават Украіна. Тут няма балансу сіл і ўзынкаюць умовы для абсалютнага палітычнага дамінантыння Расеі. Каб захаваць стабільнасць і незалежную палітыку, неабходна стварыць гэты баланс сіл, так як гэта рабілася ў Эўропе — шляхам эканамічнай, гандлёвой, тэхналагічнай, энергетычнай, экалагічнай каардынацыі развязвіцца і аб ўяднанні высілкаў на аснове кансэнсуса для рэалізацыі й абароны сваіх нацыянальных інтэрэсаў.

Скаардынаваная эканамічная палітыка краін Балтыйска-Чарнаморскага міжмор’я, асабліва ў галіне паліўнай энергетыкі, у стане нэйтралізаціі нафтавы дыктат з усходу. Тым больш трэба ўлічваць, што дабыча нафты

у Расеі дэградуе, а рэсурсы сканчаюцца. У пэрспектыве Расея сама вымушана будзе купляць нафту. У гэтым выпадку роля Балтыйска-Чарнаморскага нафтавага калектара стала бычэ больш значнай. Разгляд пэрспектываў паказвае, што краіны БЧР абавязкова павінны прысьці да неабходнасці яго будаўніцтва. Таму, чым раней мы разгледзім гэту магчымасць, чым хутчэй возьмемся за справу, тым лепш.

Ідэя эканамічнай каардынацыі краін Балтыйска-Чарнаморскага міжмор’я ня новая. Яна ўзьнікла на пачатку стагоддзя ў асяродку беларускіх палітыкаў нацыянальна-адраджэнцкага накірунку і ўпершыню прадзіклимаваная ў 1916 годзе на дэмакратычным з'ездзе ў Лазане. З 1989 году да думкі аб балтыйска-чарнаморскім супрацоўніцтве ў барацьбе за незалежнасць стала вяртаяцца Беларускі Народны Фронт. Адбылося некалькі міжнародных нарад і палітычных канферэнций, якія, аднак, не прывялі да рэальных дзеяньняў. Нарэшце само жыцьцё, развязвіцё паліўна-энэргетычнага крісісу й магчымыя наступствы яго ў будучыні паставілі пытанье аб аб ўяднанні высілкаў вельмі канкрэтна. Неабходна скаардынаваная праца.

Эканамічнай неабходнасць сумеснага выхаду з кризісу не выключае супрацьдзеяньня гэтай неабходнасці, прадыктаванага толькі палітычнымі інтэрэсамі, ці палітычным процістаяннем. Пры гэтым шмат хто шчыра не разумее, што энергетычных пэрспектываў на ўсходзе няма, а за тое, што яшчэ ёсьць, нас прымушаюць разылічвацца ўласнай нацыянальнай

зямлі пад будову мячэці. Але тыя часы, калі тэлефоннага званка высокага начальнства хапала, каб усё ўшло, як па маслу, скончыліся. І кіраўніцтва калгасу адказала на запыт гарыканкам, што зямля, якую той па асабістай ініцыятыве выдзяліў пад будаўніцтва, належыць калгасу. Таму толькі агульны сход калгаснікаў мае права вырашыць яе лёс.

Зразумеўшы безпадстаўнасць рашэння гарыканкама, спадар Крыніцкі спадзіваўся цяпер толькі на аўтарытэт пана Кашкевіча. Яшчэ раз наведаў яго й папрасіў дапамагчы, зъездзіць на агульны сход калгаснікаў і паўзьдзейніцаць на яго рашэнне. Біскуп стрымаў сваё слова, зъездзіў на сход, на якім, згодна вынятцы з пратаколу, прысутнічала 168 чалавек. На жаль, прысутніцаць высокай рэлігійнай асобы нічукь не ўтаймавала разьюшаных каталікоў-калгаснікаў. Таму рашэнне саме што ні на ёсьць ваяўнічае: «Решыли отказать в выделении земельного участка 0,5 га религиозному объединению мусульман г. Гродно для восстановления мусульманской мечети». Побач дадатак: «Выписка верна. Инспектор отдела кадров Н. А. Гарват».

Арымаўшы выпіску, разам з Юсуфам затэлефанавалі да спадары Н. А. Гарват. Пачуўшы, пра што пойдзе гаворка, інспектар лагодна

ўсым хнулася й зазначыла, што яна асабіста не супраць, але знайшлося некалькі чалавек, якія прыйшлі на сход на падпітку й на сваю карысць вырашылі лёс сходу.

Вось табе, як кажуць, «бабулька», ў Юр'еў дзень, выходзіць, некалькі п'яніц могуць маніпуляваць думкаў больш за паўтары сотні прысутных. Паўстае пытанне. А дзе ж было кіраўніцтва калгаса «Гродзенскі»? Чаму яно дапусціла ў залу п'яных, цярпела іх выбрыкі?

Спадары Гарват уздыхае й дадае, што яна полька, й што большасць калгаснікаў каталікі, да мячэці хадзіць на будуюць. Але ж мячэць для сваіх патрэбай будуюць вернікі—мусульмане Горадні? Яны будуть прыходзіць сюды на імшу, узбагачацца духоўна?

Пытанні, пытанні... Адказы на іх атрымаш вельмі цяжка, бо ніхто не жадае быць цяпер апошнім інстанцыям. У гарыканкаме спасылаюцца на тое, што вясковыя людзі, якія шмат часу пражылі адным гуртам, вельмі балесна рэагуюць на тое, што ў іх уладаньнях з'яўляюцца чужынцы. Таму могуць быць самыя нечаканыя крокі — бойкі, падпальванні і іншае. Прыклад — адносіны сялянства да садова-агародніцкіх надзелаў, якія некалі былі нарезаны гараджанам на пустэчах.

Прыкладна такі ж спасылкі і ў біскупа. Але мне хочацца задаць адно пытанне: хто кіруе ў нашым грамадзтве — законна выбраныя народам улады ці п'яныя мужыкі?

Г. АСТРОУСКИ.

Чаму маўчаць вуніяты?

Зусім іншае прызначэнне набылі мэтадычныя габінеты піянерскіх лагераў Горадні. Некаторыя кіраўнікі скарысталі вольныя пакоі для размяшчэння ў іх камэрцыйных структураў ці для арганізацыі крапак адпачынку.

А вось у лагеры «Купалінка» вытворчага аб ўяднанні «Азот» да гэтага пытання падыўшлі вельмі своеасабліва. Па дамоўленасці з роз-

нымі канфэсіямі горада тут пачалі працаўцаць нядзельныя школкі. У вызначаны час да жадаючых пачуць слова Боскае прыяжджаюць сівятары, мніхі, прапаведнікі. Дагэтуль пра гісторыю паходжанья сваёй рэлігіі распавяляць дзеткам прадстаўкі праваслаўнай і каталіцкай канфэсій.

На жаль, маўчаць пакуль што гарадзенскія вуніяты.

Г. У.

пэрспектывай. Ідэю эканамічнага супрацоўніцтва і каардынацый дзеяньняў нашых краін у Беларусі з незразумелай, на першы погляд, агрэсіўнасцю не прымоюць усе палітычныя сілы камуністычнага накірунку і розныя праімпэрскія групоўкі, якія выконваюць у сёньняшніх умовах ролю пятаі калоны, і якія выступаюць супраць незалежнай беларускай дзяржавы. Гэтыя ж сілы займаюць найбольш варожую пазіцыю і на ўсходзе. Палітызаване ўспрыняцце малое ім карціны «краха России», заговоры против русских, происки ЦРУ, НАТО, Института Крибла и прочих «капиталистов». Сутнасць гэтых паводзін ва ўсьведамленні таго, што нашае сумеснае рашэнне праблемы выхаду з паліўна-энэргетычнага крэзісу робіць нашу незалежнасць неад-

варотнай. Нафта — галоўны аргумент узьдзеяньня імпэрскай палітыкі — перастае быць эфектуным аргументам. Узгадаем 1990 год, гарбачоўскую нафтавую блакаду незалежнай Летувы. Тады, у тых умовах, беларусы здолелі ціха і без агалоскі дапамагаць Летуве. Потым, калі самі разам з Украінай адчулі на сабе ціск з усходу, дапамогі чакаць не было ад ага. Неабходна ўсьвядоміць, што дапамога ў нас саміх, у нашых агульных дзеяньнях і рашэннях, у нашай салідарнасці, у нашым жаданні, нарэшце, выйсці з крызісу разам, а не па аднаму. Рашэнне праблемы ляжыць на паверхні, трэба толькі працягнуць руку й ўзгадніць выслікі. Эта чыста эканамічнай і тэхнолагічнай задача. Яна патрабуе правуманага, рашучага й хуткага ажыццяўлення.

Дзіця — вялікая раскоша

Больш вольнага часу стала ў лекараў Гарадзенскага раддому. Дадатковыя вольныя хвіліны з'явіліся не за кошт навуковых дасягненняў у гэтай спэцифічнай галіне мэдыцыны, а толькі таму, што апошнім часам значна панізілася жаданне гарадзенскіх становіщца матулямі. Калі летасць за суткі нараджалася прыкладна 25 немаўлят, то сёлета гэтая лічба вагаеца на ўзроўні 10—12 народзін. Жыцьцё даражэ.

Г. А.

Вечарына для бізнэсменаў

У Горадні створаны аргамітэт па правядзенню музычнай вечарыны для бізнэсменаў горада й вобласці. Папярэдне плануеца правесці вечарыну праз месяц у гарнізонным Доме Афіцэраў. Зараз аргамітэт распрацоўвае канцэртную праграму ў якой будуть выступы прафесійных і аматарскіх калектываў, а таксама возвращэніе удзел артысты эратычнага жанру, што на думку арганізатарава, дапаможа з'яўлянцу ўвагу дзялавых людзей да мастацкіх калектываў і іх патрэбай.

Г. У.

6—12 жніўня 1993 г.

КУЛЬТУРА

«Назва вуліцы павінна выхоўваць»

(Пачатак на 1-й стар.).

— Адны лічачь, што вы дзеяніе чаеце па ўказы пэўных палітычных сілаў, другі — што ў інтарэсах пўнай канфесіі. Так, М. Патрэба ў артыкуле «Як жа называцца Гарадзенскім вуліцам!» напісаў, што, прапаноўваючы зъмяніць назвы вуліц Леніна й Лермантаў на Пакроўскую й Каложскую, вы «планам у рот глядзіце»!

— Асабіста ў мяне погляды даўно вызначыліся. Нават калі я быў у парткаме універсітета, не саромеўся скажаць, што мне падабаецца Программа БНФ «Адраджэнне». Нельга забываць, што ўсё, што ждае зрабіць яго кірауніцтва, з цігам часу ажыццяўляеца. Нацыянальнае й культурнае адраджэнне — іх мэта. Вяртанье гістарычных назваў вуліцам і населеным пунктам таксама адпавядае палітыцы БНФ. Атрымліваеца, маюць рацыйю тыя, хто гаворыць, што яе праводжу.

Мы стараемся не дагаджаць нікакай канфесіі, бо ў Горадні іх каля дзесяці. І калі некаторыя бачаць у тым, што ў Горадні зъяўляеца вуліца імя Стэфана Баторыя, угодлівасць каталікам ці палікам, забываюць, што ён быў каралём для летувісаў і беларусаў і шмат зрабіў у свой час для Горадні, то гэта іх асабістая справа. Што датычыць вуліцы Леніна, то вярнуць адну з ранейшых назваў — Пілсудзка гаага Гітлера, — было немагчыма. Некалі на ёй знаходзілася Сафійскае брацтва, але яго зараз німа, і людзі лічылі б, што паходзіць ад сталіцы Балгарыі. Таму была прапанавана перайменаваць у Пакроўскую, бо яна вядзе да сімейнага сабора. Калі гаварыць пра вуліцу Лермантаў, то боль-

шасць членаў камісіі выказалася за тое, каб назваць яе Каложскай, хадзіць я асабіста быў за Базыльянскую.

— Ваша камісія пропанавала дэмантаваць помнік Леніну перад будынкам гарвыканкамам. Як на гэта адзягаваць гарсавет?

— Напачатку бягучага года камісія сабралася, каб абмеркаваць назвы вуліц і адначасова разглядаць пропанову Гарадзенскай Рады БНФ аб дэмантажы помніка Леніну, каб даць ёй адказ. Амаль аднаголосна мы вырашылі «лічыць, што цэнтральная гарадзкая плошча, на якой зъмешчаны ўстановы дзяржаўной улады, зъяўляецца неадпаведным месцам для знаходжанья на ёй помніка Леніну». Потым высьветлілася, што заканадаўства, прынятае, дарэчы, цеперашнім складам Вярховага Савета, не дазваляе мясцовай уладзе вырашыць яго лёс, бо помнікі рэспубліканскага значэння пераносіцца па рашэнню ўрада. Закон прымаўся, каб не разбураці саборы, кляштары. Помнік Леніну таксама трапіў пад яго абарону. І мы парайлі мясцовай Радзе БНФ зъяўніцца ў Дзяржаўны камітэт па ахове помнікаў, бо раз у два гады пераглядаеца іх сьпіс.

— Ці выказваў хто-небудзь незадаволенасць вашай дзеянасцю?

— Пасля паседжаньня камісіі, якое адбылося, дарэчы, 22 красавіка, прыйшлі вэтэрны з паперай, у якой патрабавалі «пераглядзець склад камісіі й вызваліць Мілінкевіча з пасады старшыні тапанімічнай камісіі й намесніка старшыні гарвыканкамам, бо ён праводзіць палітыку БНФ». У камуністичнай прэсе былі надрукаваны трэпартыкулы, у якіх мяне палівалі брудам. І мы падалі ў суд на

«Політику. Позицию. Прогноз», ботам было напісана прыкладна наступнае: «Мілінкевіч собирается на плошчади сделать большой костёр из шедевров мировой литературы». Часам даводзілася чуць пагрозы па тэлефоне. Але ж яны ня ўлічаюць, што, жадаю я ці не, трэба выконваць рашэнне гарадзкага Савета й выносіць на яго сэсіі новыя пропановы. Навошта зъмініць назыву вуліцы Карбышава, калі гэты чалавек сусветна вядомы як вайсковы інжынер і ў гады Вялікай Айчыннай будаваў ля Сапацкіно абарончыя ўмацаваніні. А той жа Кашавы нікага дачыненія ні да рэспублікі, ні да Горадні, у прыватнасці, ня мае.

— Перанайменыя якіх вуліц можна чакаць у хуткім часе?

— На бліжэйшую верасьнёўскую сэсію я ад імя камісіі зъбіраюся пропанаваць новы съпіс. Хочацца, каб вуліца Пажарскага атрымала назыву Каспара Бекеша, філёзафа, палітычнага дзеяча, паплечніка Баторыя; вуліца Урыцкага — Залатарскай, дзе ў XIV ст. знаходзіўся цх залатароў;

Сацыялістычнай — Вітаўта, Вялікага князя літоўскага; Парыжскай Камуны — Бернардынскай, ад сімейнага храма; П. Марозава — Якуба Ясінскага, паплечніка Касцюшкі! Учхозаўская — Яна Каханоўскага, заснавальніка адзінага ў рэспубліцы Гарадзенскага заапарка; Бялінскага — М. Агінскага; Ціміразева — Станіслававай, ад сімейнай вёскі; Чапаева — Міхася Васілька, паэта, які жыву на ёй; Бульвар 60 год Кастрычніка — прашпект Янкі Купалы; вуліца Купалы — Купальскай, каб не пакрыўдзіць людзей, якіх на ёй жывуць.

— Лёс цэнтральных вуліц вырашаны. А што наоконч новых раёнаў?

— Мы іх пакуль не краналі. Апрацоўваем толькі старыя цэнтры, бо ён — твар горада. У нас ёсьце съпіс людзей, памяць якіх трэба ўвекавечыць, а іх 222 чалавекі. Нядаўна габрэйскае таварыства пропанавала таксама назыву адну з вуліц імем мастака Бакста, які нарадзіўся ў нашым горадзе. Хачу запэўніць, выпадковых назыву вуліц у новых раёнах ня будзе.

Гутарыў А. ДУК.

Падручнік гісторыі

народаў СССР

тэцы спадара С.—жыхара Горадні. Лёс астатнія часткі рэдакцыі пакуль што невядомы.

Дарэчы, у гэтым гістарычным падручніку ёсьць цэлы раздзел, прысвечаны гісторыі ВКЛ і Люблінскай Вунії. Газэта «Пагоня» плануе знаёміці сваіх чытачаў з некаторымі раздзеламі кнігі.

Г. У.

Фарны касьцёл у Горадні. Вяртанье да

народаў СССР

(Працяг. Пачатак у № 22).

Знішчэнне помніка парушыла цласнасць архітэктурнага ансамбля гістарычнага цэнтра. Гмах фарнага касьцёла зъяўляўся адной з архітэктурных дамінантай, на якую была з'арыентаваная гарадзкая вулічнае сетка. Яго зьнікненне, акрамя таго, было значайнай стратай з-за высокіх мастацкіх вартасцяў помніка.

Мяркуеца, што архэалагічныя раскопкі павінны паклаксаці пачатак праграмы вяртання помніка да культурнага жыцця. Мы ня можам разылічваць у бліжэйшы час на поўнае аднаўленне касьцёла. Для гэтага патрабувацца значныя сродкі, якіх зараз знайсці немагчыма. Аднак цалкам реальная выгледае музэйфікацыя рэшткаў помніка, якую можна зрабіць хутка й без вялікіх фінансавых стратаў.

Захавалася даволі шмат роззначавых планаў касьцёла, аднак ніводны з іх, як высьветлілася з пачаткам раскопак, нельга называць дакладным. На паверхні зямлі не засталося нікіх сълядоў, руіны разраўнялі й пасадзілі сквер.

Акрамя бліжэйшай задачы музэйфікацыі руінаў і ўвядзенія такім чынам помніка ў культурны зварот, архэалагічныя раскопкі павінны сабраць інфармацыю, неабходную для аднаўлення касьцёла.

Перад першым этапам дасыльданняў, які прайшоў у траўні — ліпені 1992 г., стаялі дзве асноўныя задачы: 1) высьвятленьне недакладнага месцазнаходжанья муроў касьцёла; 2) поўнае ўскрыццё часткі помніка для высьвятленьня стану муроў, якія засталіся. Агульнае кірауніцтва экспедыцыяй ажыццяўляў А. А. Трусаў. Першая задача была вырашана гарадзенскім архэолагам Р. М. Акінчыцам — з дапамогай

храма быў складзены з цэглы-пальчаткі. Вапняк росчына, на якой пакладзена муроўка касьцёла — даволі тлустая. У вапнуну, акрамя пяску, дададзены жвір з дробнай галькай і патоўчанай цэглай (цамянкай). Варта адзначыць, што цамянка ўласцівая для муроў замка ў Любчы, а таксама для падмуркаў палаца на Старым Замку ў Горадні, які быў перабудаваны ў канцы XVI ст. С. Баторыем.

Перакрыцці сутарэнняў касьцёла быў прабіты пасля вывуху і каб не пакідаць пустотаў пад зямлём, быў запоўнены будаўнічым друзам.

У межах апсіды расчышчаны не-калькі падвальных памяшканіні з бітай цэглай на вапнавай росчыне. Асноўны аўт

дак у XVII — XVIII стст. Яны выкарыстоўваліся ў якасці крыптаў. Асноўная сцяна апсіды выдзяляецца сваімі памерамі — шырыня падмурка — 3,6 м, складзены ён у тэхніцы бутавай муроўкі з каменьняў і цэглы пальчаткі на вапнавай росчыне. Апсіда дадаткова ўмацаваная контрфорсам. Акрамя таго, для большай трываласці пад яе ўсходнюю частку падведзена падмуркавая платформа, зробленая з каменьяў на вапне (гэта першым звойважыў А. Куклінскі). Для пабудовы апсіды ўжывалася чырвоная цэгла, на адной з пасыцёў якой мелаася ад 5 да 6 прымых барознаў. Сядзінія памеры цэглы — 26—28x13—14x6—7 см.

Першапачаткова касьцёл быў накрыты чырвонай пляскатай дахоўкай, якая мае назыву «бабровы хвост», бо яе канец нагадвае па форме хвост вышэйзгаданага звера. Такая дахоўка была пашырана на Беларусі ў XV — XVI стст. Й знойдзена пад час раскопак Вільні й Старога Замка ў Горадні. Таўшчыня пляскатай дахоўкі, знойдзенай намі ў раскопе й шурфах вакол касьцёла, дасягае 1,7—2 см. Яна мае высокі (да 5 м) мацавальны шып трохкутнай формы.

XVIII ст. датуецца хвалістая дахоўка таўшчынёй 1 см. Даволі шмат сабрана кавалкаў складанапрофільной польскай рэстаўрацыйнай дахоўкі 20—30 гадоў XX ст. Знойдзены таксама фрагменты шкляной дахоўкі гэтага ж часу.

У час раскопак была цалкам ускрыта прыбудова да касьцёла, зробленая у XIX ст. з жоўтай цэглы на цэмэнтнай росчыне. Ад яе засталіся рэшткі сутарэнняў з цэмэнтнай падлогай і атынкаванымі съценамі. Ад бетоннай падлогі ў вышыню сцяны засталіся да 1,15 м. Уваход у сута-

6—12 жніўня 1993 г.

Апошні ліст на Радзіму

Выбухі снарадаў страсалі паветра, а Язэп Кулік усё не сьпяшаўся ні хавацца, ні ўцякаць. Ен пільна аглядаў апонаў новенскіх ровараў, прыладжваў да багажнікаў невялікія, ладна спакаваныя скрынкі. Калі і з гэтай справай было скончана, Язэп зайшоў у хату. Тут яго чакалі малодшы брат і бацька з маці. Язэп дастаў з кішэні летніка паперы, перачытаў іх і падаў па адной брату і бацькам.

— Гэта нямецкія пропускі, «аусвайсы», — каратка зазначыў ён родным. — Па іх мы без перашкод даедзем аж да Берасьця, а там па чыгунцы драпанем у Нямеччыну. Заставацца ѹ чакаць прыходу Саветаў няма сэнсу, усё роўна расстраляюць ці, ў лепшым выпадку, пасадзяць у турму. Я ж не хачу быць забітым ці вязнem, я жадаю жыць прыгожа і ў дастатку. Гэтаму я прысьвяціў чатыры апошнія гады ўласнага жыцця, і свае здабыткі не жадаю страчваць.

Зразумеўшы, што сын гаворыць вельмі сур'ёзна, бацькі запярэчылі.

— А навошта ж ты, сынку, пайшоў служыць да немцаў? Навошта браў удзел у пагромах грабрэй, навошта разам з немцамі рабіў допыты ў турмах? Дый як нам, немаладым людзям, на ровары ехаць аж да Берасьця? Няўжо нельга было знайсьці месца ў цягніку ці здабыць фурманку...

Язэп усыміхніўся.

— Я ж вас палярэджваў, што трэба сьпяшацца, не чакаць, а вы ўсё ня слухалі мяне. Раней было ўсё: і цягнік, і трывагі дарагіх рэчай. Дзякуючы вашай маруднасці вагоны забралі немцы пад рухомы шпіталь, таму ўсё дабро прыйшлося абліць

газай і падпаліць. Траціць апошнія я ня буду, трэба ехаць. Бацькі ціхі памаліліся і выйшлі на вуліцу. Страляніну было чуваць на ўскрайку вёскі. Марудзіць не было як, і невялікі атрад, націскаючы на пэдалі, шпарка падаўся ў бок Пінска. Не даяжджаючы горада, падарожнікі з'явілі ўлева ѹ бацькі Пінск. Язэп ехаў першы, час ад часу ён паварочваў галаву, глядзеў, ці не адстала астатнія. Прыкладна праз трэх гадзіны язды спыніліся, каб адпачыць, падсілкавацца. Але доўга адпачываць не прыйшлося — ўздоўж дарогі рухаліся нямецкія аўтаатрады. Язэп у адным з легкавікоў убачыў знаёмага афіцэра. Той сказаў, што рускія на поўдні ад Пінска прарвалі лінію фронту і ёсьць небясьпека, што іх перадавыя атрады могуць перарэзаць шлях да адступлення. Нягледзячы на стомленасць маці, Язэп загадаў ехаць. Ехалі без прыпынкаў амаль увесь астатні дзень. За Кобрынам трапілі пад наёт савецкай авіяцыі. Жудасна было глядзець, як ад узрываў бомбаў гінулі не вайскоўцы, а звычайнія цывільнія людзі, бо некаторыя ад страху выбягали са сваіх сковішчаў і на адкрытай мясцовасці траплялі пад чэргі паветраных стралкоў. Калі наёт скончыўся, сям'я Кулікоў працягвала свой шлях. Без перашкод даехалі да Берасьця, дзе спыніліся пераначаваць у сваякоў. Раніцой Язэп пайшоў да нямецкага каманданта. Але той сказаў, што яму няма да яго справы, бо ён, камандант, у першую чаргу павінен клапаціцца пра асобаў нямецкага паходжанняй войска. Пасьля сустрэчы з камандантам Язэп застаўся у роспачы. Ен казаў сваякам, што немцы — здраднікі, і што цяпер яму не ўцячы ад савецкай турмы. Сваякам было шкода Язэпа, якому ў 24 год. і яны парадзілі бацькам ехаць далей такім жа чынам на ровары. Іншага выйсьця не было. І зноў сям'я разам паехала далей. Праз гадзіну быў ў горадзе Цераспаль. Тут Язэпу вельмі пашчасціла: ён знайшоў месца ў цягніку, які адвозіў бежанцаў у глыб Польшчу. Сям'я ўладкаўвалася ў вагоне ѹ шчасльві даехала да Уроцлава. Затрымваци даўга на тэрыторыі Польшчы было небясьпечна, і Язэп дабіўся дазволу вывезьці сям'ю ў Баварыю.

Большасць гарадоў Баварскага краю ляжала ў друзах ад наётаў англо-амэрыканскай авіяцыі. У вачох людзей жоўтымі агеньчыкамі сівяцілася роспач, жуда. Пражышыўшы прыкладна тыдзень у прыгарадах Мюнхене разам з бацькамі, Язэп вырашыў пашукаць сабе месца працы. Знайсьці добрую працу яму было ня цяжка. Паўсюдна патрабавалі мужчынскія працоўныя руки. Язэп выбраў сабе працу ѹ пажарнай каманьдзе. Амаль кожную ноч ён выяжджаў тушыць пажары, якія ўзыкалі ад бамбардзі-

ровак. Нярэдка даводзілася працаўца на раскопках разбітых дамоў. На гэтай працы вельмі часта трапляліся каштоўныя рэчы з золата, сребра. Іх належыла здаваць, але сёве-то можна было ўтойваць. Прыкладна на пачатку сакавіка Мюнхэн занялі англа-амэрыканскія экспедыцыйныя часткі. Яны разбройлі войска ѹ пажарную каманду. Але загадалі ўсім бытлым пажарным працаўцаў на аднаўленыя вуліцы. Прасціруючы ў асяроддзі немцаў, Язэп чуў, што ўсіх былых нямецкіх памагатых арыштуюваюць. Ен вельмі баяўся, каб хто-небудзь з немцаў не данёс на яго. Таму Язэп амаль не наведваў бацькі. Гэта ён рабіў дзеля таго, каб у новых уладаў не выклікаць лішніх падзаронасці. Выйсьце з цяжкага становішча дала маг яму знайсці сталы немец: ён парадуў Язэпу ажаніцца, і тады ўсё будзе добра. У нявесткі немец прапанаваў сваю дачку Гэрду, муж якой загінуў на ўсходнім фронце. Хлопец пагадзіўся, і праз кароткі тэрмін згуляў вяселле. Маладыя ўзялі шлюб у лютеранскай царкве і пасля вясельля пасяліліся ў бацькі Гэрды. Гэрда была ціхай, паслухмінай, шчырай, і калі Язэп прапанаваў ёй пакінуць бацькоўскі дом і ад ёхніх у Амэрыку, адразу ж пагадзілася. Бацькі Гэрды таксама не пярэзылі, і маладыя праз месяц падрыхтоўкі купілі білеты да Сан-Францыска. Амэрыканскія мытнікі былі вельмі здзіўленыя, калі ўбачылі маладога эмігранта з Нямеччыны з вялікай колькасцю валізак, кайстрава.

Жыць у вялікім горадзе Язэп не пажадаў. Яму было болей д аспадобы вясковае жыццё. Але памяняць месца жыжарства эмігранту нават у Амэрыцы ня лёгка. Язэпу прыйшлося атрымаваць часовы пашпарт эмігранта ѹ пяці гадоў жыць на правох чалавека другога гатунку. У 1952 годзе ён атрымаў грамадзянства ЗША, а яшчэ праз нейкі час выклікаў з Нямеччыны сваіх і жончыных бацькоў.

Калі абедзве сям'і абядналіся ў Амэрыцы, то кемлівия немцы прапанавалі купіць ранчу ѹ стаць фэрмарамі. Язэп даў згоду, і праз агэнтства, якое гандлявала нерухомасцю, пад працэнты купіў у штаце Тэхас ладную ферму плошчай 50 гектараў.

На новае месца жыжарства пераехалі ў 1953 годзе Адразу ўзяліся за справу. Набылі трактар, сельскагаспадарчыя рэчы ѹ вырашылі, што на ранчу будзе вельмі выгодна займацца жывёлагадоўляй. Язэп хацеў вырошыць гародніну, але бацька Гэрды пераканаў яго ѹ большай прыбылковасці жывёлагадоўлі. Пабудавалі стойлы, набылі жывёблу, і справа пайшла. Суседзі, якія працеваўлі на сваіх надзелах, здзіўляліся хуткаму росту фэрмэрскай сям'і. Але стары дасціпны немец адказваў ім

жартам: маўляў, што вы хочаце, мы ж тут спалучылі нямецкую гаспадарчасць з беларускай працаўіасцю. Так што вынікам гэтага злучэння няма чаго дзівіцца ѹ зайдзросьціць. Фэрмэрскія справы ѹшлі добра і на 50 га тэхаскай сядзібы становілася цесна. Язэп вырашыў пашырыць свае ўладаньні. Ен наноў з'явіўся да знаёмага агэнтства за дапамогай. Праз пэўны час агэнты дали яму інфармацыю, што на тэрыторіі Мэксікі ідзе распродажа нерухомасці збанкротавшай сельскагаспадарчай фірмы. Яны параділі набыць востраву гэтай фірмы ѹ Ціхім акіяне, дзе можна распачаць вырошчваць экзатычныя гатункі садавіны ѹ гародніны, бо клімат на востраве мяккі ѹ вільготны. Язэпу гэтая прапанава прыйшла даспадобы. Ен з'езьдзіў на вострав і на ўласныя вочы пераканаўся ѹ яго перспэктыўнасці. Зьдзелка адбылася ѹ Мэхіка ѹ аднайменным гатлі, дзе Язэп Кулік стаў уласнікам цэлага вострава. На тэхаскім ранче рэй павёў малады брат Язэпа, а сам ён з жонкай і дзецьмі ѹ 1967 годзе пераехаў жыць на вострав. І там справы пайшли ў гару. Язэп стварыў новыя палі, дзе ў яго расце шмат розных ягадаў, яблыкаў, ананасаў, апельсінаў. Сваю прадукцыю ѹ часткі на прапанава на мацерыку, часткова перапрадае бізнесменам, якія распашоджваюць яе на востравы, дзе шмат турыстаў. Дзякуючы адметнаму клімату вострава, некаторыя гатункі ягад давалі ўраджай па некалькі разоў у год. Таму, каб ураджай ня гінуў, Язэп вырашыў будаваць на востраве завод па перапрацоўцы садавіны ѹ гародніны ѹ сухіх гранулаў для вытворчасці напояў, спэцыяў і г.д.

Поспехі ѹ бізнесе прыносяць задавальненіне, гроши, дабрабыт. Але часам Язэпу робіцца вельмі сумна, ён сумуе па Радзіме, пакутуе ад того, што ня можа яе наведаць. Нават тыя кароткія лісты, што часам трапляюць ад яго на Беларусь да сваякоў, ён просіць адсыльца саброў, знаёмых. Ох, як бы яму хадзелася прыехаць на Палесце, паглядзець на сяброў дзяцінства, сустрэцца з хакай дзяўчынай, якая тады ѹ 1944 годзе жадала паехаць з ім у Наведамае, але яе не адпусцілі бацькі. Бацьца Язэп прыехаць на Радзіму, бо, відаць, чуе за сабою грахі, за якія трэба адказваць. Менавіта гэта я й адчуў, чытаючы апошні Язэпу ліст на Радзіму да сябра, у якім Язэп Кулік паведамляе, што памерла яго жонка Гэрда, а сам ён нядаўна зрабіў аперацыю на стравнік. Лекары выдали яму злакасную пухліну.

Вось такі лёс звычайнага беларускага палескага хлапца, які ў юнацтве зрабіў легкадумны крок, за які прыходзіцца пакутаваць усё жыццё.

Г. АСТРОУСКІ.

Людзей

рэньне быў з заходу. Гэта лесьвіца з цаглянімі прыступкамі. З паўднёвага боку ва ўнутраную прастору сутарэння выступае падмурак контрфорса апсіды касьцёла.

У шурфах вакол касьцёла знайдзена шмат знаходак XVII — XX стст. Гэта паліваны, распісаны, мароны і непаліваны посуд, паліваная (і зредку паліхромная) кафля, цзглы, дахоўка, пліткі падлогі XIX ст., кавалкі сталовага й апцэкарскага шклянога посуду, фрагменты «рэйнскай» керамікі, каваныя цвікі й рэшткі каванай металічнай агароджы к. XIX пач. XX ст., якія некалі была калі касьцёла.

Найбольшая колькасць знаходак з шурфах з боку вуліцы Замкавай. Відаць, тут некалі стаялі цаглянія крамы (бо тут шмат бітай цэглы й хвалістай дахоўкі), якія былі разбураны па загаду гарадзенскага губэрнатара ѹ 1870 годзе.

У шурфе (з боку вуліцы Кастрычніцкай) быў прасочаны культурны слой з рэшткамі згарэўшай драўлянай забудовы й знаходкамі XVI ст. (на прыклад, гаршковая кафля).

Такім чынам, на першым этапе даследаваньні ўскрыта частка апсіды касьцёла й прыбудовы да яе з паўночнага боку. З заходняга боку раскопак мы дайшлі да сцяны касьцёла, якія злучана з апсідай. У выніку шурфоўкі акрэслены ѹ агульны план касьцёла.

Даследаваньні 1992 года паказалі пэрспэктыўнасць далейшай працы на помніку. Рэшткі яго велічных муроў выклікаюць значны эмацыйны ёфект і, такім чынам, цалкам прыгодныя для музейфікацыі. На 1993 год плануецца прадаўжэнне даследаваньні.

**А. КРАУЦЭВІЧ,
А. ТРУСАЎ,
І. ТРУСАЎ.**

Зорачкі

Цэлы год прыглядаліся адзін да аднаго. Прыгадваю цяпер іхня вачаніты-зорачкі — кожныя гарацы паводле свайму. У Алегавых вачох дзесяці спалоханае чарцяня, у Ані вачаніты заўсёды здзіўленыя, у Наташы — надта ж цікавыя — нічога не прапусцяць... Пра кожнага вучнія з нашае першасе беларускае клясы ѹ Вільні я могу расказваць цэль дзень.

Самая лепшая чытальчка ѹ нас Марыля. Буквар яна чытае па-свойму — перакладае з беларускай на... беларускую. Разважае ўголас: «Не лімон, а цытрына, не каструля, а рондан; на поезд, а цягнік».

А вось Паўлік, дык той некалькі месяцаў ніяк не мог завучыць літары.

Аказалася, не разумеў, дзеля чаго яны патрабнія, пакуль не пачуў, як Марыля сама вельмі хораша чытае кніжку... Праз тыдзень усіх дзяцей дагнаў, ды яшчэ як чытаў!

Толік з Натальляю — танцоры. Гэта ад іх уся кляса «заразілася» на бальныя танцы.

Косьціку кожны дзень ня церпіцца атрымаваць... што б вы думалі? Хатніе заданьне. Тады ён чуецца роўным са старэйшымі сястрычкамі-школьніцамі.

А Славік ад сваёй бабулі выпытвае старыя прызабыткі слоўцы. Аднойчы прынёс такое — «пувак», гэта значыць пузаты, круглы павук.

На заканчэнні навучальнага году раблю для іх съвята — вяду ўсю

нашую невялікую клясу ѹ шыкоўную кавярню, адмыслова замаўляю саме лепшае мар

6—12 жніўня 1993 г.

6

ФЭСТЫВАЛІ

Дзікі птах верабей

Так, па назве аднайменнае кніжкі беластоцкае літаратаркі Міры Лукшы, ахрэсцілі эмблему сёлетніяга Фэстывалю музыкі маладой Беларусі «БАСОВІШЧА-93». На ёй — фал, які ўзмахнуў скрыдламі і з добразычлівай усьмешкай пайшоў на ўзъёт на тле блакітнага неба з лёгкімі пухнатымі ваблочкамі. Магчыма гэта сымбалічна й рана казаць пра тое, што фэстываль «памёр», як то рабілі на Беларусі — акрамя выкананія да аднаго аўтобуса з менскага ліцэю, які з вялікай цяжкасцю прарваўся праз савецкую мяжу, амаль нікто ня прыехаў. Дарэчы, так ня лічаць ні арганізаторы «Басовішча», ні іх ідэйны кіраўнік, галоўны мастак і вядучы Лёнік Тарасевіч. Фэстываль становіца сапрауды традыцыйным і набывае вопыт. У паўнаныні з мінулымі сёлятні адрозніваўся ў лепшы бок цудоўным аздабленнем сцэны, зьяўленнем над ёю навяснога даху, а таксама прыстойнай якасці гукаў ўэмацийнай, съветлавай і дымавай апаратурай. Гэта ўжо было сапрауднае лясное шоу. А зьяўленне на сцэне рок-гуртоў з Беласточыны, хаця й вельмі далёкіх ад прафэсіяналізму, съведчыць пра набыццё адносае самастойнасці ад суйчыннікаў з Беларусі. Ды й нават калі ў наступным годзе па аб'ектыўных прычынах і разбурыцца «джэнтэльмэнскі набор» выкананія — «Мроя», «Новае неба», «Крама» ды «Уліс», якія вельмі павольна, але ўпартая выходзяць на эўра-

пэйскі шоу-рынак, «Басовішча» ўсё роўна будзе захоўваць сваю прыцагальну сілу для выкананія з Беларусі. І ня дзіўна. Бо гэты фэстываль зьяўляецца міні-копія любога наўмалёвага ёўрапейскага рок-фэстывалю з усімі ягонымі атрыбутамі — півам, тусоўкай, намётамі для глядачоў, музыкай й поўнай разнаволенасцю. Нічога падобнага на Беларусі больш ня існуе й зусім не вядома калі зьявіцца.

А цяпер крыху пра вынікі. Пераможцам стала «Мроя», якая ня

проста добрасумленна адыграла ўсе свае падрыхтаваныя песьні, але, мабыць, упершыню за гісторыю беларускага року паспрабавала зрабіць са свайго выступу шоу, выйсьці на непасрэдны контакт з гледачамі. Хлопцы атрымалі прыз ад Гарадоцкае гміны, а Лявон Вольскі — прыз БАСУ як лепшаму вакалісту. «Новае неба» атрымала традыцыйны ўжо «авангардовы» прыз за авангард ад Лёніка Тарасевіча. Акрамя гэтых двух гуртоў у суботнім канцэрце ляўрэатаў выступілі мінтулагоднія пераможцы — Вік-

тар Шалкевіч і «Крама», а таксама нязьменны фаварыт — рок-гурт «Уліс».

У якасці пажадання арганізаторам фэстывалю хацелася б парыць, каб яны ў будучым усё ж такі аплочвалі праезд рок-гуртам, для якіх гэта, калі ўлічыць колькасць выкананія, — гроши зусім немалыя, а прыяжджаць яны жадаюць выключна як музыкі, а не ў якасці «русо турыста», аплочваючы праезд продаражам гарэлкі.

Алесь А. (Менск).

Экзотыка

З Даніі вярнуўся рок-гурт «Новае неба», які ўдзельнічаў у адным з буйнейшых у Ёўропе Роскілдзкім рок-фэстывалі, што ўжо ў дваццаць пяты раз праводзіўся ў 20-ці мілях ад каралеўскае сталіцы — Капэнгагэна. Сам факт таго, што беларускі рок-гурт трапіў на такі буйны й прэстыжны рок-фэст, съведчыць пра тое, што ў гэтым кансэрватыўным каралеўстве нарэшце сталі заўажаць зьяўленыне на маце Ёўропы нашае маладой незалежнай дзяржавы. І хаця для большасці слухачоў беларускай авангардовай музыка асцыявалася з Москвою й Крамлём, ва ўсіх фэстывальных раскладах краіна, з якой прыехала Кася Камоцкая са сваім гуртом, была названая Беларусь, але не СНД. Адзін гэты факт

можна лічыць дасягненнем, бо звычайна ў дужках пазначалася толькі абрэвіятура.

На фэстывалі — 6 канцэртных пляцоўак. Дзівэ з іх — Аранжовая й Зялённая сцэны — для выступленняў супэрзорак, добра вядомых у сувесце. У гэтым годзе на іх выступалі Рэй Чарлз і «Міднайт Ойл», «Мотор Хэд» і «Антрэкс», Крыс Айсэк і «Авэркіль». Блакітная й Белая сцэны — невялікія, там выступалі невядомыя ў нас каманды з Даніі, Швэцыі, Францыі. Астатнія дзівэ сцэны — Кабарэ й Уорлд — для экзотыкі. На апошній, акрамя «Новага неба», выступалі з апрацоўкамі ўсходніх матываў амэрыканскія кантры-гурты, съпявалі лацінаамэрыканскія індэйцы й танчылі

афрыканцы. «Новое небо» спадабалася. Касе Камоцкай нават спрабавалі падпяваць. «Новое небо» не стварыла фурору. На фэстывалі гэта зрабіць практычна немагчыма. Таму што музыка тут далёка ня самае галоўнае. Гэтыя ўсе амаль ста тысячай чалавек сабраліся разам дзеля «тусоўкі», дзеля «адвазу» і толькі потым дзеля музыкі. А таму больш захапляў людзей ня выступ, а сам факт зьяўлення групы маладых людзей з-за саўдэпаўской мяжу ў саме пекла нядоўнага ідэалічнага камсамольскага аду. І таму ў памяці ўдзельнікаў беларускага рок-гурта больш застанецца не выступленне, а тыль пяць дзён на сувязе-карнавале бязьмежнай свабоды й вольнага духу.

Алесь А. (Менск).

Зорачкі

(Пачатак на 5-й стар.).
знайсці свае мэтадыкі, стварыць свае праграмы. Год працы ў нашай клясе па ўскладнёных гімназічных праграмах з дзецемі, сярод якіх толькі адна добра ведала родную мову, паказаў, што гэта рэальна й магчыма.

Як дзецям было адважыцца загаварыць па-беларуску? Пачалі рабіць свой маленькі тэатрый, інсцэніраваць казкі. Сам Паўлік ці Вячка, можа, яшчэ й баяцца загаварыць, а вось Пакаці-Гарошак ці Каза-Манюка, ролі якіх яны бяруцца граць, па-беларуску

загаварылі съмела. А загаварылі ў казы — назаўтра загавораць і на ўроках.

Заўсёды старалася запрасіць да сваіх вучняў цікавых гасьцей, каб расказаць пра свае захапленні: пра калекцыі матылёў ці кактусаў, пра беларускія народныя строі, каб навучылі песьні і гульням, дапамаглі падрыхтавацца да святаў. Некаторыя з гасьцей засталіся на сталую працу — вучыць гульні ў шахматы, бальными танцам, навучаць съяточным фальклёрным абрарам.

Самі разам з дзецьмі й бацькамі заўсёды хадзілі на імпрэзы, арганізаваныя беларускімі суполкамі Вільні. І дзеци, й бацькі пераконваліся — жыве ў Вільні беларуская мова.

Я ніколі не перастану пайтараць дзецям і бацькам — вам пашэньціла жыць у Вільні — у старажытнай ёўрапейскай сталіцы, горадзе, у якім пераплацены культуры многіх народоў, у якім жыве подых гісторыі. Вельмі часта вандруем з дзецьмі па Вільні. «Дарослую» інфармацыю пра Скарбы-

ну, Каліноўскага, пра касыцёлы й замкі яны слухаюць з цікаўнасцю й, бадай, хутка стануць экспурсаводамі.

Дзеткі правучыліся ўсяго адзін год. Рахунак падводзіць яшчэ рана. Але плён ужо ёсьць. Аднойчы на вуліцы сталая кабета пачула, як шчабечуць мае дзеткі, і кажа: «Даўно не чула, каб у Вільні малыя так хораша гаварылі па — просту». А яны хорам і з гонарам адказалі: «Мы з беларускай гімназіі».

Галіна СІВАЛАВА,
выкладчыца першае беларускае
клясы ў Вільні.

Напярэдадні Дня Незалежнасці ў Горадні адбыўся Першы гарадзкі фэстываль беларускай эстраднай песьні. У ім узялі ўдзел шаснаццаць выкананія і калектывы.

На думку арганізатораў фэстываль атрымаўся. Гран-

Фэстываль беларускай песьні

Д. Іваноўскаму, мастаку А. Ларыёнаву і скульптуру У. Церабуну.

(ав).

На здымках: уладальница

Гран-пры фэстывала I. Гаранкіна і ўдзельнік гурта «Зялёныя пагоны».

Фатаграфаваў А. Уладасевіч.

6—12 жніўня 1993 г.

АПОШНЯЯ СТАРОНКА

Вільня. Фатаграфаваў А. УЛАДАСЕВІЧ.

ТАА імя А. ПАЛКІНА

вядзе

СУДАРАМОНТНЫЯ РАБОТЫ

на ачыстцы паверхні судоў

ПА МІЖНАРОДНАМУ СТАНДАРТУ МЭТАДАМ' ГАЗАТЭРМАДЫНАМІЧНАЙ АПРАЦОЎКІ

Мэтад, у параўнаньні з ужо існуючымі
у сусветнай практицы,
больш эканамічны і эфектыўны

Запрашаем да дзелавога супрацоўніцтва

ЮРЫДЫЧНЫ АДРАС: 143395, Маскоўская вобласць,
Нара-Фамінскі раён, п/а Алабіна, вёска Софіна,
ЖСК «Дружба», дом. 9
Тэл. (8-095) 436-57-04, 142-81-20
Факс 113-52-14

Зараз арганізацыя вядзе сударамонтныя работы
на Балтыйскім сударамонтным заводзе

Тэл. (0-014-2) 47-94-25
(аддзел сударамонта)

«Нёман» расчароўвае

Трэцюю гульню запар футбалісты гарадзенскаса «Нёмана» пакідаюць поле без забітага мяча. Вынік сумны, асабліва ўлічваючы тое, што зусім хутка нашых землякоў чакае адказны дэбют у Швайцарыі.

У адрозненіне ад папярэдняга матчу з «Дняпром», які на думку многіх быў прыграны ў раздзяльні, гарадзенцы мелі перавагу, але забіць мяч ў вароты «Ведрыча» не змаглі. Відавочна, што й раней «Нёман» не вылучаўся выніковасцю, а зараз, калі лепшы нападаючы каманды С. Саладоўнікаў вымушаны

гуляць з трамаю, гульня «Нёмана» ў атакы прыкметна паблекла.

У сувязі з гэтым усе ж незразумела, што напярэдадні эўракубкаў такія «вольныя» гульцы як Юсіпец, Лукін, Нікітачкін, Туміловіч і Марцешкін «праплылі» міма Горадні. І хачя адзін набыты ў міжсезонні абаронца А. Знак прадэманстраваў сваё майстэрства ў гульні з «Ведрычам», уражаньне ад выступаў гарадзенцаў у атакы не надало аптымізму.

Г. СЫСОЙ.

Крымінальная хроніка

За мінулы тыдзень на тэрыторыі вобласці зарэгістравана 98 злачынстваў і 37 здарэнняў, у іх ліку 19 цялесных пашкоджанняў, два згалтаваныні, 6 рабаваньняў, 19 крадзяжоў дзяржаўнай і 37 асабістай маёмы ў грамадзян. За гэты ж час 23 злачынствы былі выкрыты.

металаў.

У нядзелю сярод дня ў вёсцы Рахавец Наваградзкага раёна пасля сумеснай п'янкі ўзынікла бойка паміж двума маладымі хлопцамі, падчас якой рабочы-будаўнік, жыхар Менскай вобласці ударыў нажом у вобласці сэрца жахара вёскі Зеневічы. Той на месцы памёр.

У чацвер у Ленінскі РАУС з'явіўся 22-гадовы жыхарка Горадні, непрацуючая, і заявіла, што троє маладых хлопцаў пагражаютъ ёй расправай і патрабуюць 100 тысяч рублёў. На другі дзень уся тройка затрымана ля кафэ «Сібарыс». Двое з іх нідзе не працуяць, а адзін камэрсант. Узбуджана крымінальная справа за вымагальніцтва.

У суботу ў абменным пункце валюты камэрцыйнага банку «Комплекс» па вуліцы Паповіча малады бізнесмен з Таліна спрабаваў аблічыць 8 фальшивых купюр вартасцю па 20 даляраў ЗША. Як паведаміў эстонец, гэтыя даляры ён набыў на рынку ў Вільні.

Днём раней такую ж апэрацыю з 20-даляравай падробленай купюрай спрабавала зьдзесьніць у канторы па вуліцы Горкага дырэктар аднаго з магазінаў Ліды.

Відаць адным «зайцам» стане менш у Горадні пасля крадзяжу, які быў зьдзесьнены ў нядзелю каля кінатэатра «Усход». Вадзіцель трайбуснага ўпраўлення, заявіў у Кастрычніцкі РАУС, што калі ён, будучы на падлітку, крыху задрамаў, нехта скраў у яго сумку з 530 талонамі на праезд агульным коштам 53 тысячи рублёў.

У пятніцу на КПП «Пусіворы» Воранаўскага раёна была спынена для агляду аўтамашына КАМАЗ, на якой каапэратыв «Аўтаралі» перавозіў у Калінінград 8 тон пшанічнай муки. Ці то такі трывіяльны груз, ці што іншае, але нешта выклікала падозрэньне ў правяраючых. Яны мелі рацыю, бо калі яшчэ раз агледзелі груз, то пад мукой знайшли 5 тон каляровых

Іншаземцы

плоцяць

далярамі

У Друскеніках у самым разгары санаторна-курортнага сезона. Усе дамы адпачынку запоўнены. Нямала адпачываючых живе на прыватных кватэрэх. Пераважная большасць тых, хто аддаў перавагу летувіскім курортам, іншаземцы: палякі, фіны, вугорцы. Гэта менавіта той кантынгент адпачываючых, які плаціць за лекі й адпачынак далярамі.

Дарэчы, адна нач на прыватной кватэры каштуе іншаземцу ад 1 да 2 даляраў. За лекі, масаж і іншыя працэдуры прыходзіцца плаціць па дамоўленасці.

Г. У.

«ПАГОНЯ»

В. а. рэдактара С. ЛАҮНІК
Заснавальнік: культурна-асветніцкі
фонд «Бацькаўшчына»

Адрас рэдакцыі: 230023, г. Горадня, вул. Дамініканская, 1.
Тэлефонны: 45-29-96, 45-41-83.
Газета выдаецца штотыдзень па пятніцах.
Індэкс 63124. Ліцэнзія № 465.
Фотанабор, афсцны друк.
Гарадзенская вабласцкая ўзбуйненая друкарня: 230003, г. Горадня, вул. Паліграфістў, 4.

Падпісаны да друку 12.12.1993 г.
Тыраж 3188 паасобнікаў. Замова 3572